

OZVĚNY LÁSKY
HUMORISTICKÝ ROMÁN

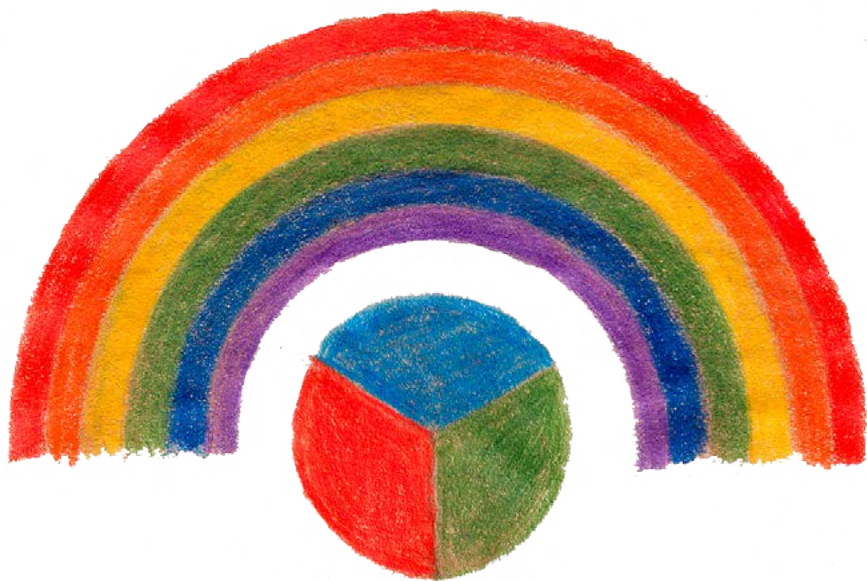

Patrik Silvestr

OZVĚNY LÁSKY

HUMORISTICKÝ ROMÁN

Patrik Silvestr

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2008 – Copyright 2012

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
1. řada

Patrik Silvestr
OZVĚNY LÁSKY
Humoristický román

www.patriksilvestr.cz

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání druhé

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-5-2

OBSAH

Předmluva	.....	5
Kapitola první	Úvod do ozvěn	7
Kapitola druhá	Vstup do ozvěn	10
Kapitola třetí	Semínko opuštění republiky	14
Kapitola čtvrtá	21. Srpen 1968.....	18
Kapitola pátá	Zakotvení v nové vlasti	20
Kapitola šestá	Nezhojené rány války	27
Kapitola sedmá	Těžká rána osudu	30
Kapitola osmá	Kratší noha a nebo jenom obyčejné kulhání .	32
Kapitola devátá	Chtěli jsme se radovat, poněvadž jsme byli velmi smutní	35
Kapitola desátá	Vénovo podivuhodné bádání.	40
Kapitola jedenáctá	Obětní beránci	45
Kapitola dvanáctá	Posel z Vatikánu	48
Kapitola třináctá	David se chtěl stát pilotem motorového létání	50
Kapitola čtrnáctá	Návrat do školní lavice	59
Kapitola patnáctá	David jako učitel v americké armádě.	87
Kapitola šestnáctá	První den v mé psychoanalytické poradně...	90
Kapitola sedmnáctá	Setkání s bezdomovcem Pepou	103
Kapitola osmnáctá	Záhadný boj za svobodu proti komunismu .	112
Kapitola devatenáctá	Závěrečná fáze boje proti komunismu	120
Kapitola dvacátá	Davidova návštěva Československa	126
Kapitola dvacátá první	Návštěva u mého pana profesora.	131

Kapitola dvacátá druhá	Věnovi se po létech zastesklo po Katce	138
Kapitola dvacátá třetí	David vyvádí z omylu západoněmeckou vojenskou rozvědku (Den militärischen Abschirmdienst)	149
Kapitola dvacátá čtvrtá	Oslava pádu železné opony a rozdělení Evropy	152
Kapitola dvacátá pátá	Cesta do Československa na Věnovu svatbu.	157
Kapitola dvacátá šestá	Ztráta mého největšího kamaráda.	162
Kapitola dvacátá sedmá	HAPPY END	166
Popisy k jednotlivým titulům edice.		171

Předmluva

Všechna jména a postavy v tomto díle jsou vymyšlené a podle vědomí autora nikdy neexistovaly. Mají v kontextu děje pouze symbolický význam. Osoby a instituce veřejného života vystupují pouze ve fiktivních situacích. – Objektivní fakta zde tvoří stěžejní body, kolem nichž se rozvíjí fiktivní děj. To platí i o cizojazyčných textech, které existují i v překladu, mají pouze v případě zájmu o příslušný cizí jazyk zdůraznit originalitu a bodovou realitu tohoto románu. Je možno je bez ztráty děje přeskočit. Autor uvádí mimo své cizojazyčné texty i své psychoanalytické poznatky.

Z mého pohledu se jedná o psychoanalytickou studii kreativních procesů lidské duše a pochopení lásky. Vycházím z vlastní teorie kreativního myšlení, které podle mého pozorování probíhá jinak než je tomu u logického myšlení. U kreativní fantazie, jak ji nazývá laická představa, je kreativita uvedena do chodu vůlí, to je rozhodnutím a postojem „spisovatele“, že chce psát. Jeho předcházející život, který je uložen v trvalé paměti jeho nevědomí, je převáděn v primární symboly a tím úplně proměňován, vstupuje pak do podvědomí, kde jsou primární symboly přeinterpretovány na symboly sekundární v kontextu volné asociace a tím jsou zpřístupněny porozumění vědomí, které je vkládá do fiktivní srozumitelné reality života, jež má zpětnou vazbu přes podvědomí, kde dochází k identifikaci nově vzniklých vědomých dojmů a citů. Tyto pak vstupují do nevědomí a jsou převáděny do symbolů, jež udržují mimo původní obsah nevědomí celý kreativní koloběh v chodu. Jedná se při tom o jistý druh automatismu.

V životě nás všude doprovází komika, je ukrytá pod rouškou, kde můžeme nahlédnout. Odkryjeme ji lehce kreativním způsobem, což se děje pomocí humoristického odstupu, postoje a naladění k příslušným objektům i v tomto díle. Vážnost života tím zde není nikterak ochuzena.

Na sexualitu se můžeme dívat odborně i neoborně nejrůznějšími způsoby: morálně, nábožensky, teologicky, gynekologicky, „sexuologicky“, psychologicky, psychoanalyticky a humoristicky. V tomto románu byla autorem zvolena ta poslední možnost.

Naznačím následně ve skromném náčrtu obsah tohoto románu: Po obsazení Československa armádami Varšavské smlouvy v roce 1968 autor

odchází se svým neodlučitelným kamarádem Davidem za jistých okolností do Západního Německa, aby mohli žít ve svobodě, kterou poznali před 21. srpnem.

David je křesťanem, Patrik ateistou. Do jejich kruhu známých se přidruží nějaké další osoby. Prochází exilem různými situacemi, kde nahlédneme přes humoristické brýle do úzkostí, do citů, tužeb, problémů, snah, úspěchů a neúspěchů těchto emigrantů. Časové rozpětí obsahuje přes dvacet let, to je od ztráty svobody jejich staré vlasti vojenskou okupací po její znovunabytí Sametovou revolucí. Z obsahu pozvolna vysvitá, že člověk, společnost a lidstvo potřebuje svobodu, především ale lásku, jejíž pramen nachází hlavní postava jako ateista a znalec lidské duše po neustálém skrytém vědeckém bádání nakonec ve svobodném spojení člověka s Bohem. Tento román, v němž dochází k propojení exilu s vlastí, je možno číst jako hledání smyslu života a lásky v duchu humoru, ale i jako humoristickou satiru na porážku komunismu a Zla. Právě v tomto bodě lidstvo bohužel neustále selhává. – Román je převeden i do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu a je rovněž publikován pod stejným názvem.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity u čtenáře konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vyplynout i nějaké dobro.

Předávám tedy slovo svému duchovnímu dvojčeti Patriku Silvestrovi.

Kapitola druhá

Vstup do ozvěn

Pozdravil jsem: „Dobry večer, pánové!“ „Dobry večer, bratře!“ zazněla odpověď. „Už na vás všichni netrpělivě čekáme.“ Byl jsem hlavním mluvčím představen: „Tak to je Patrik Silvestr. Pochází z bývalého Československa a byl podle jeho vlastního inzerátu z minulého týdne stoprocentním ateistou. Nyní přebírá pouze jenom jeho původní překonanou identitu. Doplnili jsme si s ním naše řady. Sešli jsme se zde u kulatého stolu. Patrik Silvestr předvede, jak člověk překonal nesvobodu a nespravedlivou moc komunistické diktatury, předvede, jak v sobě překonal ateistu a dospěl k poznání Boha.“

Byl jsem velmi překvapen, poněvadž jsem do této společnosti přišel na pozvání, aniž bych věděl, o co vůbec jde. Kolem kulatého stolu stáli zástupci všech ras a náboženství. Byl mezi nimi i Australan. Drželi všichni svou svatou knihu, tiskli ji k prsům. Jenom já jsem přišel s prázdnými rukama. Mluvčí pokračoval: „Nechceme nečinně přihlížet, jak mnozí lotři na tomto společném světě šlapou po pravdě, spravedlnosti, svobodě, životě a lásce. Náš pohled je zaměřen zpět do minulosti, kde chceme vytrhávat kořeny Zla, aby nemohly opět vzklíčit. Proto si můžeme dovolit brát i vážné věci s humorem. Sešlo se nás zde sedm, sedm Statečných. Naše zbraň je slovo, které bylo už na počátku světa, a s nímž zahájíme tažení proti drzosti Zla a jeho odporným pachatelům.“

„Co si to kdesi tento splašený idealista na nás vymýšlí?“ blesklo mi náhle hlavou. Stále jsem nechápal.

Tento idealista troubil dále na poplach: „Všichni zde známe i cizí jazyky, které nepocítujeme a nevnímáme jako cizí, proto bude každý z nás psát ve své mateřštině.“ Skočil jsem mu pohotově do řeči: „Já se ale pro tuto práci slova vůbec nehodím. Ve škole jsem měl z češtiny vždy od první třídy až po devátou dostatečnou, ze slohu vždy nedostatečnou, protože mi nikdy nic nenapadlo a odevzdával jsem prázdné listy – z literatury taky nedostatečnou. Před jistým propadnutím mne zachránila jenom gramatika.“

„Zde neplatí žádné výmluvy,“ namítl mluvčí a dodal: „Základem našeho boje jsou naše svaté knihy, které člověku dávají v jeho zbloudění orientaci jako kompas a které budeme v naší vzpouře lásky konzultovat.“

Kapitola třetí

Semínko opuštění republiky

Psal se rok 1967, bylo to období Dubčekova Socialismu s lidskou tváří, které se již nacházelo v pokročilém stádiu, když jsme jednoho pozdního letního večera s mým kamarádem Davidem jako poslední preventivně vyklopýtali z hospody naší rodné vesnice, než nás hospodský jako rodilý hromotluk stihl uchopit za krk a bez pardonu vyhodit. Náš hospodský měl charakter. Byl spravedlivý a dodržel vždy slovo. Vždycky zakřičel: „Všichni ven! Bude se zavírat! Za pět minut začnu vyhazovat!“ Toto oznámení jsme nikdy nepřeslechli.

Začali jsme být právě plnoletí. Před námi na opačné straně vozovky jsme najednou spatřili osobní auto se západoněmeckou poznávací značkou a dvěma děvčaty, což nám začalo při vnímání působit problémy, obě děvčata vypadala totiž naprosto stejně. David všechno považoval za pouhý prelud, věřil pevně v halucinace, prý něco takového opravdu existuje a podal obratem definici této smyslové poruchy: „Při halucinaci vidíme to, co není.“ I když prý žádnou halucinaci doposud neměl, ačkoliv si to tolik přál, dostavila se až dnes a považoval to za spravedlivé odškodnění, poněvadž se jedná o velmi příjemný prelud v životě, který jenom smrt překazí.

Děvčata se předkláněla z okraje silnice směrem k nám a máváním nás volala k sobě. Jejich siluety v šatech působily na nás velmi svůdně. Děvčata však měla docela realistický problém, píchla při návratu do Stuttgartu ještě na území pozdější České socialistické republiky zadní kolo. Odmontovali jsme jej a utíkali s ním i s klíčem a zvedákem, abychom jej zalepili. Šťastná náhoda nám však přišla vstříc. Hned za rohem stál stejný typ vozu rovněž se západoněmeckou poznávací značkou. Radostně jsem vykřikl: „Výborné! Nemusíme lepit, jenom vyměníme.“ Davida najednou přepadly výčitky svědomí, prý on to nemůže, protože se na něj dívá Bůh. „Dej sem všechno náradí! Já to vyřídím,“ podotkl jsem a dodal: „Na mne se nikdo nedívá. Já jsem ateista. Mně stačí, když se rozhlédnu kolem sebe.“ Přesně tak jsem učinil a vzduch byl čistý. Dal jsem se ihned do práce. David pohlédl k Nebi a omluvil se, rozhodil přitom pažemi, že za nic nemůže, poklekl a sepnul ruce. Já jsem vedle něj během jeho modlitby pilně pracoval. S novým kolem jsme utíkali zpět. Poruchu jsme odstranili a děvčata nám za to

byla nekonečně vděčná, prý si budeme dopisovat, německy jsme už totiž oba obstojně znali a byli schopni zosnovat i milostný dopis. Problém ale nastal v okamžiku, kdy jsme byli těmito hezkými veselými blondýnkami vyzváni k tomu, abychom si každý z nás jednu vybrali. Toto v nás vyvolalo naprostou neschopnost v rozhodování, která měla objektivní důvod, neboť obě děvčata, asi dvacetiletá, byla jednovaječná dvojčata, naprosto identická. Měli jsme pocit, že děvčata mají smysl pro humor a že se pokouší nás škádlit. Zachovali jsme však klid a nechali je vybrat si nás, což ochotně vykonala. Vybrala si nás do kříže, pravá mne a levá Davida. Byli jsme tím docela zmateni, nevěděli jsme už vůbec na čem jsme. Po předání svých adres vklouzla do svého Volkswagena „Brouka“ a odjela mávající na rozloučenou.

Nastalo období korespondence, zahájeno Davidem a mnou, byli jsme ve výhodě, neboť jsme vlastnili jejich adresy. Odpověď přišla obratem, nebyl to pouhý dopis, v obálce se nacházela i tabulka čokolády, která byla porušena, to je na kousky rozporcována, obal byl však v naprostém pořádku. Z toho jsme s Davidem usoudili, že československá kontrarozvědka pracuje i při politickém uvolnění Dubčekovy éry nadále postaru. Přesto jsme tuto pochoutku zkonsumovali. Byla zabalená v hliníkové barevné fólii, nádherně se leskla, povrh měl estetiku a obsah kvalitu. O našem západním sousedovi jsme toho doposud jenom málo věděli, komunisté nám toho mnoho neprozradili, tam totiž až do setkání s našimi holkami nežili lidé, nýbrž revanšisté a za Atlantickým Oceánem jejich spojenci imperialisté. Že tomu tak opravdu je, jsme nevěřili, neboť jsme oba pocházeli ze zemědělství, které procházelo za našeho útlého dětství procesem socializace, naši otcové byli vystaveni silnému nátlaku při vrhání do družstva, takže jsme s Davidem pocítovali komunismus jako nepřátelskou organizaci, našeho úhlavního protivníka primitivní nátury. Otec byl veřejným rozhlasem prohlášen za nepřítele socializace vesnice, protože plnil mu předepsané dodávky a odolával vybraným přesvědčovatelům z továrny, kteří k nám do vesnice přijížděli na nákladním autě, což v nich posilovalo surovost revolučního ducha. Otec je nazýval „trhany“. Po jeho nejrůznějšími nátlakovými metodami vynuceném vstupu do družstva jako posledního sedláka v naší vesnici obdrželo místní bezejmenné Jednotné zemědělské družstvo

titul: „Vítězství socialismu“, po dvou letech bylo přejmenováno na „Rozkvět socialismu“. Tento název nebylo těžké najít. Horské louky nádherně kvetly.

S Davidem jsme měli, co se týče povolání, velké plány, chtěli jsme studovat, ale nebylo nám to dopřáno, museli jsme zůstat jako dorost v zemědělství. David se vyučil zahradníkem, a já jsem byl ředitelem Základní devítileté školy přidělen do živočišné výroby, specializace „chov ovcí“. Kluci z vesnice, kteří byli umístěni v průmyslu, si ze mne utahovali, že prý se na mojí škole učí tři předměty: vyhánění ovcí, dohánění ovcí a ruština. Ono ta ruština tam byla, ale měli jsme taky „honění neboli množení ovcí“ a „porod v terénu“. Bylo to velmi zajímavé.

Jazykovým znalostem vděčím jedné tragické události, k níž došlo v sousedním JZD (Jednotném zemědělském družstvu): „Vstříc komunismu“. Traktor tam totiž přejel maminku od pěti štěňátek, čistokrevnou ovčáčku. Zůstali po ní dva „kluci“ a tři „holky“. Kluky jsem dostal já, vyrůstali v mé náručí, dal jsem jim jména Barošek a Broček, a když povyrostli, odebrali mi při pasení oveček hodně práce. Zatloukl jsem kolem pasoucího se stáda šest kůlů a tak vznikly dva polokruhy, takzvaný okruh východní, který hlídal Barošek, a okruh západní, o nějž pečoval Broček. Oba kluci pracovali s opravdovým nadšením a tak jsem se mohl plně věnovat učení němčiny. Zatímco horníci a automechanici leželi při práci, ležel jsem já v práci a v tom byl podstatný rozdíl. David se učil současně třem jazykům: němčině, angličtině a španělštině. Já jsem ho začal brzy napodobovat a snažil jsem se ho dohonit.

V jedné volné chvíli, to jsem právě pohlédl na mé čtyřnohé pracanty, jak s nadšením udržují celé stádo při sobě, jsem se rozhodl, že podám žádost o přijetí těchto dvou pejsků, Baroška a Bročka, do kolektivu Hrdinů socialistické práce. Předložil jsem před sebe volnou stránku sešitu a dal se ihned do práce, samozřejmě v leže:

Žádost o přijetí Baroška a Bročka do Kolektivu Hrdinů socialistické práce.

Odůvodnění: Barošek a Broček jsou jediní spolupracovníci, kterým práce v jednotném zemědělském družstvu „Rozkvět socialismu“ dělá opravdu radost.

Večer jsme navštívili vánoční trh. Jednalo se o vánočně vyzdobené dřevěné domečky sloužící jako prodejní krámký různého zboží, táhnoucí se od Zámeckého náměstí ulicí až na náměstí před radnicí. Bylo tam plno lidí. Nejdříve jsme si se svými děvčaty všechno prošli a pak zabrali místo u jednoho domečku, kde se prodávalo svařené víno (Glühwein). Naše hostitelky to zatáhly, víno bylo výborné. Stuttgart je vinná oblast, na jehož jižních a východních svazích leží vinohrady. – Svařené víno nám ohromně chutnalo, jeho skořicovou vůni jsme vydechovali do mrazivé noci, tulíce se k sobě, jasné nebe bylo hustě poseto hvězdičkami, zasněžené modré oči pod dlouhými řasy mě správně oslovily: padl první polibek, chutnal svařeným vínem, které nám stoupalo do hlavy. Měli jsme najednou oba pocit, že jsme zamilovaní. Moje děvče mělo na sobě králičí kožíšek a nádherně hrálo. Odvážil jsem se i ke slavnému výroku: „Miluji tě. (Ich liebe dich.)“ „Já tě miluji taky. (Ich liebe dich auch),“ zazněla odpověď.

Vánoční trh patří k německým specialitám, zvyklostem tradice. Dokonce i vánoční stromeček pochází původně z Německa.

Dostavil se Štědrý večer. Porazili jsme kapra a stáhli kůži, stejně, jak jsme to dělávali v naší rodné vesnici. I zde patří kapr na rozdíl od Ameriky a Anglie, kde se pochutnává na krocانovi, k vánoční večeři. V rodině nebyl otec, ten si, jak jsme se hned po příjezdu dozvěděli, ve válce a následujícím zajetí podlomil zdraví a po návratu brzy zemřel. Scházela zde tedy mužská ruka, kterou jsme s Davidem nahradili. – Pod stromečkem jsme našli po dvou párech ponožek, neuniklo totiž pozorným očím našich děvčat, že se nám klubou palce a tak potřebujeme nutně nové ponožky. Po večeři, prohlídce dárků a krátkém zdrímnutí, jsme vyrazili na půlnoční – sníh nám křupal pod nohama – do blízkého kostelíka, který se pozvolna naplňoval. Začala mše, zpívalo se zde podobně jako ve vlasti: „Tichá noc, přesvatá noc“ a „Nesem vám noviny z Betlémské krajiny“, jenom jinými slovy, kadidlo dráždilo při dýchání, takže se několik věřících rozkašlalo a rozsmrkalo, podle slov Davida, jako vždy v naší rodné vesnici.

Vánoce uběhly jako voda a vrátila se všední realita, otázka bydlení a práce. Najednou jsme ze všeho dostali strach a „vtrhli“ do kanadského konzulátu, nacházel se ve Stuttgartě, adresu jsme si vyhledali v telefonním seznamu jedné telefonní budky. Byli jsme konfrontováni konzulem, urost-

až se o ni s Davidem a Vénou podělím. Přesto jsme uháněli dál směrem k cíli, očekávali jsme tanec a zábavu. Najednou jsme stáli před našim vytoženým Tříbarevným domem. Vrhli jsme se nedočkavě dovnitř a utíkali do prvního poschodí, přeskakující dva schody, abychom tam byli dřív a nic nepromeškali. Očekávali jsme úplně něco jiného než co jsme spatřili. V dlouhé chodbě mezi dveřmi stála děvčata, lehce oděná jenom ve spodním prádle, které svou nedbalostí napovídalo a nabádalo k milování. Dav mužů procházel chodbou, někde byly dveře zavřené, tam se právě pracovalo neboli milovalo, tu a tam někdo vystoupil z pokoje s rudým obličejem jakoby po vydatném doušku červeného vína, jiní zákazníci zase vstupovali do pokojů s bledým obličejem, aby mohli zčervenat. Pokoje byly hezky zařízené, jednalo se o koženou garnituru jako u manažerů v nejvyšší etáži. Záchody zde pro zákazníky nebyly, chodilo se na balkón horní strany budovy otočené do dvora, kde se močilo do betonového žlabu s vývodem do okapové rýny, která moč s vysokým obsahem pohlavních hormonů odváděla do veřejné kanalizace. Zápach vcházel při otvírání dveří do chodby, mísil se s teplým vzduchem, potem zákazníků a výpary obnažených ženských těl. Prostitutky byly internacionálně zastoupeny, zákazníci však mimo Němce pocházeli převážně ze zemí hostujících dělníků. Platilo se 30 marek za jedno číslo, při celonoční objednávce cena podstatně vzrostla.

Naše štěstí v exilu spočívalo ve svobodě a náš blahobyt v dostupnosti banánů, ovocného jogurtu a čokolády. Vydělávali jsme si počátkem sedmdesátých let 5 marek 50 na hodinu a kilo banánů stálo 1 marku. Ihned jsme si s Davidem spočítali, že jedno lehkomyšlné překročení prahu pokoje a sundání kalhot v tomto domě odpovídá 30 kilogramům čerstvých banánů, nebo 60 čokoládám, a nebo 90 ovocným jogurtům. Když jsme si toto množství živě představili, zatočila se nám z toho příjemně hlava, náš zájem o radost klesl na nulu a začali jsme se upřímně těšit z našeho smutku.

Véna dostal od jedné sympatické holky třetinovou slevu: „Ty, pojď sem, dvacet,“ zašvitořila svůdně jako siréna. Véna této nabídce neodolal, přijal ji jako kompliment, přešel si levou rukou frajersky účes a ztratil se nám z očí. My jsme s Davidem pokračovali až ke konci chodby v chůzi, nikterak jsme nespěchali. Uplynuly sotva dvě minuty a tu jsme byli svědky prvního incidentu. Véna vyletěl z pokoje, zakopl o vlastní nohu a natáhl se mezi

zákazníky. Vzápětí ho dohonily jeho boty, které si sundal ještě před kalhotami a které mu prostitutka vrátila po jeho vyhození. Při opuštění pokoje nespotřeboval ani jednu kalorií. V tomto podniku se totiž platilo na rozdíl od restaurace předem. Věna po pečlivé prohlídce všech kapes zjistil, že nemá ani vindru. Omlouval se, že si zapomněl peněženku doma, to mu však sexuální pracovnice nechtěla uznat a jednoduše ho bez další diskuse vyhodila. Přesto se mu však z tohoto domu nechtělo.

Uvědomili jsme si s Davidem, že se nacházíme v bordelu. Taková instituce v socialistickém Československu existovala jenom v přeneseném významu, jak jsme často už od dětství slyšeli od chlapů nespokojených s komunistickým režimem a budováním Socialismu v nesvobodě. Jednalo se o tři druhy bordelu: Svinský bordel, komunistický bordel, ten třetí se z důvodů slušnosti neodvažují vyslovit. – Protože ale není kreativním produktem tohoto románu, tak to řeknu: Byl to „kurevský bordel“. David upadl do nadšení: „Toto je ale opravdový bordel. Jeho zakladatelé měli Ducha Svatého.“ „Víš, Davide,“ pokusil jsem se zchladit žár jeho nadšení, „já jsem ateista, ale Duch Svätý nemůže jako Zdroj Moudrosti podporovat bordel.“ David si sáhl pohotově na pravé ucho a dodal: „Máš pravdu, Patriku, úplně jsem to přehlédl. Když se tento bordel zakládal, tak Duch Svätý měl buď opušťák, nebo byl na dovolené doma v Nebi.“ Asi se tento Duch Moudrosti snesl i na nás, když jsme nad schodištěm do přízemí uvažovali. Davida tento Duch přitom upřednostnil, když pronesl: „Kde je pošlapána Moudrost, tam se rodí hřích.“ Načež jsem dodal: „A kde je pošlapána Láska, tam se rodí Zlo.“

Po těchto úvahách se mi v tomto domě udělalo špatně, měl jsem pocit, že omdlím, a tak jsme sestoupili do přízemí, kde se nacházela u okénka matka bordelu. Byla to objemná, asi stopadesátikilová žena, její obličej vyzářoval strašnou přísnost a ukrutný hněv, hlas se jí strašlivě chraptivě chvěl, když nás oslovila: „Tak co chlapečci, odcházíte jako spokojení zákazníci?“ David na to: „Vůbec ne.“ „Jak to?“ rozkřičela se. „Tak vy jste ani nepřekročili práh!“ „Ne,“ odpověděl jsem zase já. „A ani si kalhoty nesundali!“ zařvala zlostně. „Ne,“ odpověděl David tenkým hláskem. „A to proč?“ vyzvíдалa. Byla řada na mně: „Protože jsme hledali pannu, a žádnou tady nemáte.“ „Co to slyším za hlouposti! Do sta hromů!“ zaláteřila, vtláčila si obě ruce

že takové tvrzení se nedá ani potvrdit ani vyvrátit. Byli jsme nuceni Vénovi uvěřit. Měl smysl pro věci skryté.

Měl jsem v první den z návštěvy amerických kasáren a Vénovy návštěvy u nás plnou hlavu dojmů. Vzpomněl jsem si i na Davidův anglický sloh o jaru z období studia, kde popsal krásy jara. Teď do této nádhery vyvádí svou americkou vojínku. Leží s ní v kvetoucí přírodě, sklání se na horské louce plné květů a orchidejí nad svou milovanou studentkou němčiny. Nad jejich hlavami se ozývá radostný zpěv skřivánka. David šimrá svou milou kláskem trávy pod nosem. Ta se přitom směje a boxuje ho do prsou. Odhazuje proto klásek trávy a odsouvá své milé pramínky vlasů z očí, pak jí přejíždí nad horním a dolním rtem ukazováčkem pravé ruky. – Jeho ruka začíná putovat. Pod krkem své zamaskované vojínky odepíná první knoflík a postupuje stále dále. – Ano. Nachází se už pod pasem a překonává poslední překážky neboli knoflíky. Vojínka odkládá služební zbraň, neklade nejmenší odpor. Zvedá ruce nad hlavu, jakoby tím chtěla přiznat bezpodmínečnou kapitulaci. Odevzdává se poprvé s důvěrou do rukou svého milence Davida. V tom zazvonil zatracený budík. Z jeho nastaveného rádia okamžitě zaznívá píseň Elvise Presleyho: Love me tender, love me sweet, never let me go. – Zvláštní náhoda.

- „Víš, Patriku. Doposud jsi tu neměl žádného pacienta. Až nyní před tebou jeden sedí. Musím se ti s něčím svěřit, co mě neustále znepokojuje a pronásleduje.“

- „Co máš na srdci?“

- „Moji prababičku. – Víš, Patriku, moje usměvavá prababička byla velmi moudrá žena. Žila už za Rakouska-Uherska, za První republiky, za Protektorátu a za Komunismu. Takřka všechny tyto potentáty přežila. Držela se svého moudrého přísloví, které vždy vyslovila, když se vrátila ze dvora a sundávala si boty a šátek: „Jaký pán, taký krám, hlavně, že se dobře mám a své nohy v suchu a nesvědí mě v uchu.“

- „Kdy prosím tě zemřela tato tvoje moudrá prababička?“

- „Ona nezemřela, ale přišla o život. A to ještě nebyla tak stará.“

- „Kolik jí bylo let?“

- „Sto let a teprve několik týdnů.“

- „A jakým způsobem přišla o život?“

- „Hned se to dozvíš. Právě jsme mlátili obilí. Moje usměvavá prababička lítala jako jiskra a obsluhovala mlatce. Nabízela jim tvarohové koláčky, pivo, a občas jim i ulila štamprli slivovice. Když jí ale jeden šprýmař řekl, že lítá jako jiskra, aby ji nedohonila Zubatá, tak se nad tím právem pohoršila. Zvedla pravou ruku nad hlavu a zvolala: „Já vám hned ukáži, co ještě dokáží.“ – Udělala čelem vzad, vyběhla po žebří na mlátičku jako srna a odstrčila místního hromotluka levou rukou na stranu, který špajzoval, to je dával snopky do mlátičky. Na svůj věk měla ještě ohromnou sílu. Hned prvního snopku se držela tak pevně, že proletěla celou mlátičkou. Co jsme za tři dny pohřbívali, nebyla už naše usměvavá prababička.“

- „To je mi ale Davide upřímně líto. Vzpomínám si, jak se naší vesnici šířila hrůzostrašná zpráva, že nějaká babka proletěla mlátičkou i s gumákama.“

- „To není docela pravda, Patriku. Gumáky zůstaly našťěstí na mlátičce.“ – „Tak to byla tvoje usměvavá prababička? Přijmi ode mne upřímnou soustrast.“

- „Díky. – To by ale všechno nebylo tak zlé. Daleko horší byly následky této nehody. Vždycky, když jsme se v rodině modlili Vyznání víry a dospěli k článku: Věřím v těla vzkříšení, zamrazilo nás v zádech, slova se nám zadržela v hrdle, ustrašeně jsme na sebe pohlédli, a tu se nám začaly vtírat do vědomí

obavy : Bude vůbec možné naši pomletou prababičku vzkřísit? A když se to podaří, bude naše prababička vůbec schopna se za celý svůj věčný život alespoň jednou postavit na vlastní nohy? Co si o tom myslíš, Patriku?“

- „Děláš si zbytečné starosti, Davide. Pokud je pravda na tvé křesťanské straně a ne na mé atheistické, tak je úplně jedno, jakým způsobem tvoje usměvavá prababička z tohoto světa odešla. Na věčnosti bude běhat zase jako srna.“

- „Poslyš, Patriku! Kdyby se náhodou stalo, že by jsi mne v mé nové vlasti pohřbíval, tak nade mnou neplač, ale se se mnou raduj. Ani nedopusť, aby při mém pohřbu vyhasl humor.“

- „Jenom, aby to nebylo opačně, abys nepohřbíval ty mne.“

- „Nějak bych to zvládl. – Jak se díváš jako psychoanalytik na Křesťanství.“

- „Je to náboženství vztahu dobra a lásky. Ale já jsem vědec a lásku musím pochopit rozumem, o co se neustále snažím a stále se mi to nedaří, takže zůstanu raději ateistou. Chápeš to?“

- „Já jsem taky vědec, ale to nechápu.“

- „Nevím, co se to kolem mne děje, Davide, ale dnes jsem neustále konfrontován s Křesťanstvím. Dokonce i předseda Křesťansko-demokratické unie, doktor Helmut Kohl, mne osobně vyhledal.“

- „Bůh tě intenzivně hledá, Patriku.“

- „Jó? Jako INTERPOL, že jo? A co jsem kdesi provedl? Co je můj hřích?“

- „Jsi zatvrzelý nevěrec. To je tvůj hřích. Bůh žádá nejenom lásku, ale i víru, to jest osobní vztah.“

- „Já jsem se měl raději stát potápěčem a ne psychoanalytikem.“

- „I tam by tě Bůh hledal. Chápeš to?“

- „Nechápu. – Ale mám dojem, že někdo zaklepal na dveře. – Dále!“

Objevila se sympatická mladá holka.

- „Dobrý den, pane profesore. Já maturuji z německé literatury a zvolila jsem si jako hlavní téma Franze Kafku pro ústní zkoušku. Mám tady jednu z jeho malých literárních forem. Chci jí porozumět z psychoanalytického hlediska.“

- „Dobrá, tak mi ji přečtěte.“

Slečna maturantka čte: Před Zákonem

Kapitola devatenáctá

Závěrečná fáze boje proti komunismu

Barnabáš se každé dva dny chodil ptát, kdy to konečně s tou komunistickou agentkou začne, aby to těm komoušům pořádně osolil.

Výsledek vyhodnocení z Pentagonu nechal na sebe dlouho čekat, ale uskutečnil se. Pentagon byl podle slov plukovníka Barnabášovou ducha-přítomností přímo nadšený, nesouhlas s jeho nasazením se týkal pouze kouření a pití piva, protože by to prý agentku, jejíž profil byl Pentagonu znám, zapudilo a už by ji nikdo nikdy nenašel.

Proto musel být volky nevolky do souboje nasazen Věna, i když trpěl při zatížení bolestmi. David Věnu důrazně varoval: „Žádné fňukání kvůli bolesti klíční kosti. Urputný boj proti komunismu nepřipouští žádné příměří. Tady máš krabičku s tabletami proti bolesti.“

Plukovník už obě strany informoval o účastnících tohoto souboje. Poněvadž se tento měl odehrávat v našem bytě, zapůjčili jsme si za vysoký poplatek od jedné detektivní kanceláře odposlouchávací a nahrávací zařízení, abychom měli pro všechny případy důkazy. Opatrnosti nikdy nezbývá. Toto zařízení jsme potají i před Věnou instalovali.

Příštího večera se agentka objevila v našem bytě a oslovila svého protivníka, jako by ho už dlouho znala. Tomu tak však nebylo. „Ahoj Věno!“ Věna na to jako její starý známý: „Ahoj Katko!“ S Davidem jsme se stáhli do jedné z ložnic a sledovali uchem celý průběh tohoto, podle plukovníka historického setkání, a živě jsme si všechno představovali.

Komunistická agentka Katka se ihned rozpovídala: „Doufám, že mě pochopíš, Věno. Mé dětství nebylo příliš šťastné. Byla jsem jedináček, dychtila jsem po lásce, hlavně po lásce otce, ale on mi ji stále odepíral. Už jako malá holčička jsem dostala od babičky obrázek Ježíška. Schovala jsem si ho jako svého bratříčka do medvídky a tak jsem ho vždy při usínání tiskla k sobě. Babička mně dala také obrázek dospělého Ježíše a říkala, že mě má moc rád a že mě stále tiskne k svému srdíčku.“

Když ho můj otec u mě objevil, zabavil mi jej a přinesl mi obrázek Lenina. Můj otec měl před vstoupením do komunistické strany úplně prázdnou hlavu a tak se mu do ní vlezl celý Marxismus-Leninismus i s Komunistic-

kým manifestem.“ „Nepovídej. Tvůj otec je ale kapacita,“ prohlásil s uznáním Věna. „Ano, můj otec byl kapacita. – Když jsem mu Lenina vracela a chtěla zpět Ježíše, tak mi začal vyprávět, že Ježíš byl sice také revolucionář jako Lenin, ale revolucionář špatný, protože chtěl změnit člověka a svět láskou, a co je to láska, on prý sám neví, co to láska je, láska prý není nic. Ježíš prý byl ten nejhorší revolucionář na světě, protože se nechal dobrovolně za člověka zabít a prolil vlastní krev.“ Věna skáče Katce do řeči: „Ježíš postavil všechny revoluce světa na hlavu.“

Katka ho nevnímá a pokračuje: „Když jsem ale naléhala, že nechci žádného revolucionáře s čepicí, ale revolucionáře bez čepice, vzal si svého Lenina a utíkal s ním do své pracovny a doběhl s novým obrázkem. Dnes vím, že to byl Karel Marx. Strkal mi jej do ruky: „Tady máš revolucionáře bez čepice.“ „Já jsem si ho ale nechtěla vzít, bála jsem se ho strašně, protože jsem se právě vrátila z loutkového divadla a tam byl jeden loupežník, který se věrně podobal obrázku Karla Marxe. Byl to zlý loupežník, – ne dobrý jako Jánošík, – který lidem všechno bral a týral malé děti. Hrozně jsem se ho bála.“

Věna jí skočil do řeči: „A tento loupežník na obrázku týral po celé tvé dětství a utlé mládí tebe.“ Katka tato slova vůbec nevnímala, potřebovala se konečně vypovídat, někomu svěřit: „Klekla jsem na kolena a prosila se sepnutými ručičkami: Tatínku, tatínečku! Zahod', prosím tě, toho zlého loupežníka. Já se ho strašně bojím. Já chci toho revolucionáře bez čepice, co mi dala babička, toho Ježíše.

Tatínek se hrozně rozčilil, že prý v rodině nebude trpět žádnou kontrarevoluci: „To bychom se na to podívali.“ Když jsem viděla, jak strašně se na mne zlobí, prosila jsem ho: Tatínku, tatínečku, zahod' toho zlého loupežníka a vem mě do náruče, já tě mám strašně ráda. – Tatínek zůstal ale tvrdý jako kámen, odnesl si svého zlého loupežníka, kterého jsem z celého srdce odmítala, zhasnul světlo a nechal mě klečct samotnou v mém pokojíčku.

Vstala jsem, vzala si medvídku s Ježíškem, tiskla jej k sobě a hořce plakala v mé postýlce. Najednou se rozzářilo v rohu pokoje silné světlo, z něhož vystoupila postava v bílém rouchu, které zářilo sluncem, a kráčela s nataženými rukama přímo ke mně. Zeptala jsem se: Kdo jsi dobrý pane? On odpověděl: „Já jsem Ježíš, tvůj revolucionář bez čepice, co ti dala babička.“

Vzal mě do náruče. Byla jsem nevyřčeně šťastná. Tonula jsem v lásce. Pak mě položil zpátky do postýlky, něžně pohladil a řekl: „I když mne už nikdy neuvidíš, budu tě stále doprovázet a chránit po celý tvůj život.“ Pak se ztratil a já jsem hned usnula.

Když jsem byla starší, chtěla jsem chodit do náboženství, ale otec mi to zakázal. Místo toho mi na krk uvázal rudý šátek a udělal ze mne pionýrku.

Když jsem povyroستla a byla mladá pionýrka, tak mi oznámil, že jsem byla vybrána pro zvláštní úkoly socialismu. Chodila jsem o prázdninách na vybrané letní tábory, kde byla samá děvčata.

Na ten poslední letní tábor si zvlášt ráda vzpomínám. Měly jsme vychovatele, ten mluvil neustále jenom ve verších. Byl to velký básník a tak nám během dvouměsíčního pobytu v pionýrském táboře otevřel knihu poezie socialismu. Dobře to s námi uměl, výborně nás bavil a dovedl nás i rozesmát. Před rozpuštěním tábora nám dal na rozloučení verše, které jsme po něm opakovaly: My jsme mladé pionýrky, máme rudé šátečky.

Až budeme svazačky, natáhnem si kozačky.

To byl ale poslední verš tohoto hodného moudrého pána. Stály totiž při jeho rozlučovacím proslovu za jeho zády dvě postavy v kožených kabátech, o nichž nic netušil. Sáhly na něj čtyři ruce v černých rukavicích. Jedna z těchto mužských postav monotónně pronesla: „Ve jménu zákona jste zatčen.“ A hned ho odvedly. Nemohla jsem to pochopit.

Za krátko došlo k soudnímu líčení. Všechny pionýrky byly předvedeny jako svědkyně. Obžalovaný pán se ale bránil, že prý jako básník socialistického realismu mluvil jenom pravdu. Žalobce mu odpověděl, že právě to byla chyba, že mluvil pravdu, protože oni pravdu nesnáší. Pak jej osočil soudce: „Vy nejste žádným básníkem socialistického realismu, ale jeho tatířkem.“ Tu se ozval v poslední řadě soudní síně nějaký Václav Havel: „Neříká se tatířek, ale satířek, pane předsedo. To byste už dávno měl vědět.“ „Jen mě nepoučujte, vy kontrarevolucionáři, a jestli tu vaši nevyvádíte hubu nezavřete, tak po vás hodím tímto kladivem.“ Předseda soudu byl očividně nervózní, ale měl v sobě stále ještě dostatek hněvu socialistické spravedlnosti, aby vši silou udeřil kladivem do stolu. Neuvědomil si, že na něm leží jeho levá ruka. Vykulil najednou divoce oči jako lidožrout před zápasníkem suma, protáhl se jako kojot po mrazivé noci, při obratu

na místě ukrutné bolesti se mu jeho soudcovská čepice svezla po zádech, a po odpíchnutí z tohoto místa šíleného utrpení vykopl pravou nohou svou příkrývku paragrafů lží a nesvobodou pokroucené spravedlnosti do vzduchu, která po třech saltech mortále přistála na hlavě obžalovaného.

Zatímco předsedající soudce utíkal od stolu socialistické spravedlnosti, vypukl v soudním sále šílený smích, posluchači se popadali za břicho. Někdo do toho vykřikl: „Ať žije Václav Havel!“

My pionýrky jsme se přitom všem jenom tiše chichotaly. Dozorci po pravé i levé straně obžalovaného zatajili dech, přisedící soudci s porotou přestali polykat a tvářili se smrtelně vážně.

Když se v sále vše trochu uklidnilo, předsedající soudce se vracel zpět ke stolu spravedlnosti, zraněnou ruku si nesl ve škopíku na chlazení šampusu. Hned bylo zřejmé, že nekapituloval, ale že hodlá socialismus nadále neohroženě obhajovat. Zahlédl, že jeho soudcovská čepice se nachází na hlavě obžalovaného. Okamžitě se obul do Havla: „Vy intelektuální buřiči! Vy nemáte naprosto žádnou úctu k socialismu! Vy jste tady způsobil převrat!“

Pak se obrátil na mne, abych mu tu čepici podala. Já jsem však odmítla. Nato vyzval obžalovaného, ať mu ji přinese. Ten se však bránil: „Sama přiletěla, tak ať si taky sama odletí.“ Prý mu na ní vůbec nezáleží, protože má doma čepic dost, a daleko lepších. Některé si prý může natáhnout až na uši. V tom zahučel celý sál divokým smíchem.

Čepici se odletět nechtělo, na hlavě obžalovaného se jí zalíbilo, a tak byl předsedající soudce naprosto bezradný. Na kladívko se už bál sáhnout, aby zřídil pořádek, a bez čepice nemohl vynést žádný pravomocný rozsudek. Lenin s jeho čepicí byl velkou autoritou socialistického zákonodárství. Proto tohoto našeho hodného a moudrého pána omilostnil.

Na chodbě pak posadil omilostněný obžalovaný soudcovskou čepici Havlovi na hlavu: „Tak Vášo, předávám ti čepici a prohlašuji tě za revolucionáře. – Sakra, ta čepice je nějaká hebká, sametová.“ Havel na to s humorem: „Sametová čepice, sametová revoluce.“ – „Na čem teď pracuješ? Slovo má ohromnou sílu,“ pronesl omilostněný básník. „O tom si pohovoříme u piva u Kalicha,“ odvětil Havel a oba odešli.

Museli jsme s Davidem uznat, že jsme se toho hodně o Československu dozvěděli. Bylo to opravdu vysoce zajímavé. Co přišlo po této informaci už

pravdy: „Komunistické státní zřízení je nejlepší pro kukačku, pro člověka je to koncentrák, lidově řečeno komunistický bordel.“ Kukačka to potvrdila: „Kuku, kuku,“ a odletěla.

Do 48 hodin musel David svou návštěvu hlásit na pasovém úřadě, k němuž patřilo jeho místo pobytu. „Opatrnosti nikdy nezbývá,“ prohlásil před svou matkou a svým bratrem, „proto mě budete na pasový úřad oba doprovázet.“ David totiž velmi dobře věděl, že v těchto pasových úřadech sídlí i kontrarozvědčící, kteří číhají jako vodník, aby si někoho ulovili a stáhli pod vodu.

Vyrazili příštího dne z rodné horské vesničky do okresního města na pasový úřad. Než se odebrali do této okresní centrály nesvobody, zakoupil David své matce jako dárek ten největší válek na nudle, na nudle pro krmení hus. Mladá prodavačka jim nabídla opravdu ten největší a přitom je poučila o bezpečnosti držení tohoto komunistického výrobku: „Musíte jej opatrně skladovat. Kdyby vám spadl na hlavu, tak už byste se nikdy neprobrali. Je to nová technika. Nemusíte na něj tlačit. Válí sám. Je totiž z olova.“ David odmítl v obchodě zdvořilou nabídku prodavačky, že jim ten válek zabalí. Matka jej chovala v náruči. Před dveřmi pasového úřadu David poučil svého bratra: „Mám důvěrné informace. Slavný britský agent 007 vypátral, že ta úřednice za dveřmi má pod Venušíným pahorkem kouzelný knoflík. Když na něj přitlačí a dechne do mikrofону, přispěchá jí na pomoc kontrarozvědčík.“ Bratr zastříhal ušima, jakoby všemu perfektně rozuměl. Poté předstoupil David před tvář úřednice, neobvyklé sexbomby, se svou tělesnou stráží: po pravé straně se svým bratrem, dvoumetrovým ramenatým obrem, po levé se svou matkou, objemnou selkou, která pěstovala v náruči mohutný válek na husí těsto. Úřednice je požádala, aby si chvíli počkali, že se hned vrátí. Bratr poznamenal: „Opravdová sexbomba.“ David doplnil: „Odchází i s náloží.“ Bratr zneklidněl a začal se rozhlížet po celé místnosti. Pak si klekl a lozil po čtyřech kolem stolu. David se udiveně zeptal: „Co děláš, člověče?“ „Hledám ten kouzelný knoflík pod Venušíným pahorkem. Na stropě, ani na stěně není.“ Úřednice se vrátila i s náloží a v pravé ruce si nesla sošku Venuše na jejím pahorku i s mikrofónem. Oslovila ihned Davida: „Dejte mi váš pas, prosím!“ David reagoval pohotově a dal jí ho do ruky s uctivým poklonkem. „Takže Západní Ně-

mecko, že jo?“ Sotva vyslovil své vzrušené ano, přitlačila úřednice silně na kouzelný knoflík pod Venušíným pahorkem a dechla do mikrofonu. Kontrarozvědčíka toto vzdechnutí vytrhlo ve druhém poschodí v jeho kanceláři náhle z mikrosnánku. Když se vzpamatoval, vyhrkl: „Už je to tady. Už je rybička dušička v síti. Musím utíkat na pomoc.“ Shodil ze sebe oděv pohádkového hastrmana, byl totiž trpasličí postavy, a utíkal po schodech do přízemí, kde vpadl do kanceláře pasového úřadu. Když ale spatřil Davidova bratra, jak pohybuje boxersky svými mohutnými pažemi, vyskočil jako zajíc, otočil se o 180stupňů a zmizel, ne však úplně. Bylo možné jej stále vnímat čichovým orgánem neboli nosem. Úřednice jej odháněla tím, že si několikrát mávla Davidovým západoněmeckým pasem, tímto průkazem svobody, kolem svého nosu, a podala Davidovi jeho pas. David jej otevřel a zklamaně pronesl: „Já jsem si zažádal o dva týdny a vy mně dáte 24 hodin.“ „Ano, jste vyhoštěn.“ Nepřemožitelný agent 007, který rozmístil v kanceláři čidla, s naprostou jistotou vyhodnotil, že se komunistický kontrarozvědčík, krycím jménem „Rychlý Trpaslík“, při výskoku podělal. Toto urychlilo Davidovo vyhoštění.

David musel okamžitě opustit svou rodnou vlast, kterou drželi ve svém sevření komunističtí uzurpátoři. Svůj elegantní kufr daroval svému bratrovi a odešel s rukama v kapsách. Přitom si zamyšleně pískal.

Vrátil se bez ztráty jediného zubu, takže mlýnek na maso nebyl zapotřebí a krupici si nemusel vařit ani jednou denně. Oslavili jsme to společně půllitrem slivovice jako jedno velké vítězství malého člověka nad komunistickou lumpárnou a její mocí.

Kapitola dvacátá třetí

David vyvádí z omylu západoněmeckou vojenskou rozvědku (Den militärischen Abschirmdienst)

Po nějaké době mně David sdělil: „Člověče, ta komunistická tisková propaganda, která psala o našem spojení se západními rozvědkami v 70sátých létech měla určitě nějaké jasnovidické schopnosti. Západoněmecká vojenská kontrarozvědku se na mne obrátila s prosbou o vyřešení problému, který ji sužuje už od vstupu do NATA, a který do dnešního dne uspokojivě nevyřešila. Jedná se totiž o rozdíl mezi bombardéry a bombardáky. My jako poválečná generace dobře víme, že bombardáky jsou mohutné těžké teplé spodní kalhotky starých babiček. Západoněmecká kontrarozvědku však tyto bombardáky považuje až do dnešního dne za zatraceně nebezpečnou zbraň. Abych vyvedl kontrarozvědku definitivně z omylu, nechal jsem jeden exemplář ušít podle originálu. Chtěl bych tě vzít s sebou jako asistenta.“ „Klidně, já to беру,“ přislíbil jsem Davidovi účast. David mě dále informoval: „Měl jsem delší rozhovor s šéfem vojenské kontrarozvědky. Tento rozhodující úder proti bombardákům, neboli zatraceně nebezpečné zbrani, provedu v utajení před zvědavými zraky sovětské špionážní družice v domě Armády spásy ve Stuttgartě.“ – A tak jsme se příštího dne do tohoto domu vydali, příslušně „ozbrojeně“.

Když jsme vstoupili, čekala na nás už kontrarozvědku v přestrojení za bezdomovce. Někteří měli dokonce i nalepený plnovous, pravou stranu bundy jim tahala k zemi a z rovnováhy dvoulitrová láhev červeného vína, aby úspěšně klamali zvědavé oko sovětské špionážní družice.

Jakmile jsme se objevili ve dveřích, okamžitě se ujal slova šéf rozvědky: „Přátelé, sešli jsme se v té nejlepší armádě světa, která nikdy nevystřelila a žádnou válku neprohrála, sešli jsme se v Armádě spásy. Pozvali jsme si toho nejkompetentnějšího odborníka na řešení neřešitelných problémů. Vítám mezi námi profesora Davida.“ David si dřep, aby si ho povšimli. Šéf pokračoval: „Náš profesor nám vysvětlí rozdíl mezi bombardéry a bombardáky, mezi těmito dvěma rozdílnými druhy zbraní. Lepšího odborníka se nám nemohlo podařit najít. Je to lingvista a literární vědec, který se pohyboval i ve vzdušném prostoru Západního Německa. Je to uznávaný spe-

cialista sekundárních symbolů a ovládá jako žák Jana Amose Komenského názorné vyučování. Náš profesor je už připraven k rozhodujícímu úderu proti této zatraceně nebezpečné zbrani (gegen diese verdammt gefährliche Waffe), kterou naše kontrarozvědka vždy považovala a do dnešního dne považuje za geniální výplod inženýrů československého zbrojního průmyslu. Zahajte útok, pane profesore!“ Nadešel slavný Davidův okamžik. Jako asistent jsem podal Davidovi obraz s dvěma bombardéry neznámého typu. David je převzal a předstoupil před rozvědčičky s vysvětlením: „Pánové, zatímco bombardéry létají ve výšce 10 tisíc metrů,“ odebral jsem rychle z jeho ruky bombardéry a podal mu bombardáky, aby obratem pokračoval: „létají bombardáky pouze ve větru na šňůře ve výšce jednoho a půl metru.“

Šéf kontrarozvědky ve své řeči vyložil celé dějiny bombardáků. Vstal ze židle a začal: „Jste pánové určitě zrovna tak překvapeni jako já. Tyto bombardáky jsou neodlučitelnou součástí mého tragického osudu. Když jsem při bombardování mého rodného města za Druhé světové války ztratil svou matku, oba sourozence, prarodiče, tety, strýce, bratrance, sestřenice a otce, který byl právě doma na dovolené z východní fronty, zůstal jsem jako pětiletý chlapec na světě úplně sám. Kolem mne nebylo po náletech nikoho. Našli mě po delší době v ohořelých troskách jedni čeští manželé, kteří byli v Reichu na nucených pracích. Celou jejich rodinu umučili nacisté, a tak zůstali na světě úplně sami. Vzali mě k sobě a po válce mne adoptovali. Vyrůstal jsem u nich a naučil se dokonale česky. Jako mladý muž jsem se stal šéfem vojenské kontrarozvědky, protože jsem se naučil několika slovanským jazykům, kde se uhnízdil komunismus. Svůj profesionální život jsem zaměřil proti smrtící zkáze, která přichází z oblaků, abych ušetřil člověka před tímto hrůzostrašným osudem a následným drtivým utrpením. – V naší rozvědce se ale začalo proslýchat, že bombardáky jsou vlastně jenom kus dámského spodního prádla. Samozřejmě jsme si to začali ověřovat. Začali jsme po poradách s psychoanalytiky pátrat po agentovi, který by měl zájem o dámské spodní prádlo. Našli jsme ho až na samém konci světa a vyslali do komunistického Československa. Tento agent nás však podvedl. V Československu jenom pil pivo, o ženy neměl vůbec zájem. – Po jeho okamžitém propuštění – leží pokojně na jednom venkovském hřbitově s našim posledním pokynem: Spi sladce! – se záhada bombardá-

ků dostala opět do nejtemnějšího kouta tresoru jako zatraceně nebezpečná zbraň, která čeká ukrytá v podzemních bunkrech na poslední rozhodující vítězný úder proti Západu. Na základě těchto obav jsme doporučili politikům takzvanou strategii „Pružné odpovědi“, jinak řečeno atomový úder po nasazení bombardáků nad našimi hlavami. A tak došlo po konzultacích s našimi americkými přáteli k dodatečnému rozmístění atomových raket značky Pershingu na území naší vlasti.“

Najednou se ozval výkřik: „V Československu padla komunistická vláda Gustava Husáka!“ David si ihned začal balit bombardáky. Našel na ulici malé opuštěné kořátko a tak měl pro něj už teplé hnízdečko. Obraz s bombardéry pečlivě sroloval a vložil jako bývalý pilot bezmotorového létání s úctou do odpadového koše. Rozvědka začala připíjet. Nebyla na tento případ připravená a proto jí scházel šampus. Vylovili si z pravé kapsy bundy dvoulitrovou láhev červeného vína, podle úsudku odborníků, dva litry békadla, a začali jej do sebe lít. Připletl se mezi ně i Pepa, který si došel do domu Armády spásy na teplou polévku, a přátelsky je vybízel k naklání jejich těžkých láhví. Převzal velení.

Já jsem se chtěl ještě pobavit s rozvědkou, připít si na narození svobody. David mi odpověděl: „Pro mne, za mne. Dělej si jak chceš. Já spěchám domů za svým kořátkem. Bude na mě už určitě čekat. Dostane Bombardáky a teplé mlíčko.“ „Dobře, tak to oslavíme doma,“ poznamenal jsem a pohlédl v duchu na Davidův nález. Kořátko byla mourovatá kočička, nádherná krasavička, která by se mohla objevit i na titulní stránce kočičího časopisu.

taky? Ani o tom nevím. Já jsem se to naučil taky od mé babičky. Ona taky vždy sepnula ruce, když se něčemu úžasně divila. Pod stresem jednáme často podvědomě.“

Dosáhli jsme Katčina bydliště. Před domem s venkovskou zahrádkou stál Vénův vůz. Věna stál také, ale v kuchyni se zástěrou kolem pasu u dřezu na nádobí. „Máš co dohánět.“ Oslovil jsem ho a zeptal se ho zvědavě: „Kde je tvůj tchán?“ protože jsem už přes dvacet let neviděl žádného komunistického hulváta a vůbec mi to nescházelo. V naší rodné vesnici byl mezi vyšším počtem komunistů jeden, který nám při každém kroku podrážel nohy. „Človče, není s ním žádná řeč,“ vysvětloval Věna. „Už třetí den drží se svými lotry hladovku ve své pracovně nad prázdným hlubokým talířem. Jděte se tam podívat. Tady Katčina babička vás k němu zavede.“ Ihned se nás ujala: „Tady vpravo si Katka zkouší spodní prádlo a svatební šaty,“ informovala nás babička a přikryla si pravou dlaní stydlivě oči.

Pootevřel jsem potichu dveře. Vénův tchán seděl za psacím stolem, kde kladl Sametové revoluci vehementně odpor. Po jeho pravici visel Karel Marx, po jeho levici Lenin a nad jeho hlavou se šibalsky usmíval Stalin. Tchán si krátil chvíli úryvky z komunistické hudební tvorby: „Přes spáleníště, přes krvavé řeky. – Internacionála je zítřka lidský rod. – Aláris cosa, bandiéra rosa, trionfera.“ Babička nás ihned poučila: „Už dostává rozum. Začíná mluvit z vnuknutí Ducha Svatého cizím jazykem. Už to není jenom ta jeho banda, ale i moje kosa a ranní rosa.“ Jako zbožná osoba se po slovech Ducha Svatého ihned přezehnala.

Byl pátek, den před svatbou. Byl jsem rodinnou radou určen k tomu, že povedu Katku k oltáři. Měl to být pouze církevní sňatek. Nebylo mi to docela vhod, poněvadž jsem začal pokulhávat. Bylo to dáno asi tím, že jsme klečeli v Praze před zavazadlovým boxem, nebo rychlým trapem k vlaku, a nebo se jednalo o nějakou reakci na změnu počasí. Z tohoto závažného zdravotního důvodu bych Katku k oltáři nepřivedl, ale bych s ní pouze přikulhal.

Rodinná rada se rozešla. Přesně v 8 hodin se ozval v domě výkřik: „Otec se zhroutil. Požaduje kněze.“ Kněz se dostavil pohotově, poněvadž fara byla na dosah ruky. David se tlačil za panem farářem do pracovny, aby jako zkušený bývalý ministrant pomohl při udělování Posledního pomazání.

Pan farář ho však vzápětí vytlačil z pracovny. Katčín otec byl totiž ještě plný života a chtěl vykonat jenom celoživotní zpověď. O co šlo, nemohu sdělit, protože nejsem vševědoucím autorem tohoto příběhu a kněz je vázán zpo- vědním tajemstvím.

Příštího rána mě Katčina babička vzala za rukáv a tiše mně sdělovala: „Pojďte se mnou, Patriku, něco vám ukáží.“ Pootevřela zeřovu pracovnu a řekla: „Vidíte tu změnu? Všechny lotry, Marxe, Lenina a Stalina spálil ještě v noci v kotli na uhlí. Dostal to za pokání od pana faráře. Na zdi teď visí kříž. – Už od narození Katky, celých sedmadvacet let, jsem se mod- lila za jeho obrácení. Můj komunistický zeť, s kterým jsem žila pod mou střechou, se změnil v dobrého lotra.“ Babička se přežehnala a přikryla si pravou dlaní svá bezzubá ústa. V Katčíně domě zvítězilo konečně dobro, řekl jsem sám sobě, i když jsem mezi dobrem a zlem dokázal rozlišovat jako ateista pouze psychoanalyticky.

V osm hodin ráno se Katčín otec objevil v plné kráse a svěžesti. Byl oho- lený, osprchovaný, hlavu měl upravenou, měl na sobě nový tmavý oblek a perfektní kravatu. Ihned mi spadl kámen ze srdce.

Před odchodem do kostela jsme dostali ke snídani hovězí guláš s chle- bem. V domě se míchali dospělí a děti, družbové, družičky a dětské družič- ky, hlavně vynikala trojčata svatebního páru. Dechovka s chutí vyhrávala a budila dobrou náladu.

A najednou tu byl čas k odchodu, u mne k odkulhání do kostela. Zastara- lé zranění mne začalo zlobit, a už jsem si mohl spočítat, že si na této svatbě nezatančím. Věna se před odchodem ještě obrátil vystrašeně na Davida: „Žením se poprvé a nevím, co mám říkat.“ David jej uklidnil: „Neměj strach, já ti napovím.“

V kostele všechno proběhlo podle předepsaného obřadu. Když kněz po Věnovi požadoval přiznání, že si bere Katku dobrovolně bez všeho při- nucení, selhaly mu hlasivky, ohlédl se na svá trojčata, která mu s natažený- mi pažemi držela palce, pak pohlédl na Davida, jakoby žádal o nápovědu. David tento sňatek podporoval ze všech sil, jakoby šlo o jeho vlastní dceru a tak dal Věnovi jasný signál: „Ano – vole – беру.“ V americké armádě ob- držel služební pistoli, kterou nosil stále u sebe. Byl rozhodnutý v případě